

findes Børn fra et andet Sted, er for mig ikke overbevisende; i alt Fald maa det opgives, at det er Børn, som ere under Fattigforsørgelse. Hvis det er Tilfældet, at vedkommende er under Fattigforsørgelse, vil man i Randers kunne hjemsende disse Familier efter de gældende Love og vil ogsaa kunne gøre det efter den nye Lov; naar man ikke har gjort det, saa er det, fordi det er humanit ikke at gøre det. — Jeg anførte i Gaar med Hensyn til Rettelsen for Købstæderne Bestemmelsen om veneriske syge i § 62, og dertil svarer det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Bjerre), at det gælder ikke; thi det har været en uretfærdig Bestemmelse hidtil, og derfor vil det ærede Medlem ikke skønne paa det, ikke regne det for noget, at man nu har omordnet dette Forhold; men det er jo dog en ganske forkert Maade at slutte paa; thi var den Lov ikke kommen, saa var det Forhold jo vedblevet at bestaa. Hvordan vil det ærede Medlem komme ud af det? Man kan kun komme ud af det værre ved en ny Lovbestemmelse. At det i og for sig er rigtigt og retfærdigt, kan jeg godt indrømme, derfor er det foreslaaet; men man maa vissejlig erkende, at det kommer vedkommende Købstad til Gode, naar den nye Lovbestemmelse indtræder. Jeg tror ikke, der kan sluttes paa anden Maade. Naar det samme ærede Medlem udtalte sig meget stærkt mod § 44 — og det ærede Medlems Udtalelser var jeg i Begyndelsen meget forbauset over, idet han sagde, at man vilde føres ind paa uøttelige Forbringelser med Hensyn til Bestemmelserne om Sæge, Jordemoder o. s. v., men senere blev jeg glædelig overrasket, idet det ærede Medlem erklærede, at det var andre, som havde disse Meninger; men selv var det ærede Medlem glad ved disse Bestemmelser; jeg tror ikke, at det ærede Medlems Ord kunne misforstaas, og derfor siger jeg, at det ærede Medlem altsaa har støttet § 44 og fundet den rigtig og bestemt og har imødegaaet de Indvendinger, som ere komne, udefra, maa jeg formode, thi jeg har ikke hørt dem fremsætte i Tinget. Jeg tror, Bestemmelsen er rigtig begrænset, som den er, og det vil være urigtigt at gaa videre; det har jeg udtalt mig nok om, jeg skal ikke komme ind paa det Forhold nu. Jeg skal med det samme nævne, at naar det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds var inde paa Spørgsmaalet om Loven om de fattiges Kasse og det frie Fattigvæsens Stilling til denne Lov, saa var det, som det ærede Medlem sagde, vistnok fuldstændig rigtigt; thi den historiske Oprindelse til de fattiges Kasse var Afstafelsen af Kirkebøgerne, og saa kom man til

at Lovgive anderledes end af Regeringen paatænkt, og for saa vidt har man efter min Mening, hvad jeg ogsaa omtalte tidligere, ikke ordnet det paa nogen heldig Maade. Der er ganske sikkert et Spor tilbage af Oprindelsen af de fattiges Kasse, at den stammer fra Kirkebøgerne eller rettere de Tavler, som bleve ombaarne, det er nemlig det, at de fattiges Kasse henhører under Kultusministeriet. Der er mange, som tro, at det er en kommunal Institution, som altsaa Indenrigsministeren har med at gøre; men jeg kan tilføje, at det er, fordi Landkommunalloven af 6te Juli 1867 blandede sig ind deri ved at give kommunalt Tilskud; men i Virkeligheden henhører de fattiges Kasse under Kultusministeriets Administration den Dag i Dag. Jeg har for saa vidt ikke noget direkte dermed at gøre, og jeg er ret tilfreds dermed; thi jeg vedfender mig aabent, at jeg tror ikke, at der er noget mere at gøre ad den Vej, og jeg tror endnu mindre, at den Vej er fremkommelig, naar man vil gennemføre de Forslag, som ligge for, dels denne Lov og dels Loven om Alderdomsunderstøttelse. — Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) var altereret over Medtationen af § 44; jeg erkender, at det, som staar der, maaske nok saa påsende kunde staa et andet Sted; men jeg erkender ikke, at Ordene kunne give Anledning til nogen Tvivl, og jeg forstaar ikke, hvorledes det ærede Medlem kan optage en saadan Tvivl. Der staar nemlig saaledes: De under A. B. C. nævnedes Understøttelser betragtes overhovedet ikke som Fattighjælp. Det er jo Hovedbestemmelsen i Loven, og dermed synes jo alle Tvivl at være løste, det kommer den vedkommende i ingen Henseende til Skade som Fattighjælp. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds var meget højt oppe paa § 41, og det bliver dog vistnødvendigt, at jeg ogsaa ser lidt paa § 41. Det ærede Medlem skildrede, hvor gyseligt det var, at værdige trængende kunde komme under Dom og i Fængsel — Dom eller Politimester, det vil komme omtrent ud paa et, det er jo et udenretslig Kendelse, som falder i det Tilfælde, og det ligger i Sagens Natur, at man kan ikke sætte Retten, men maa tilkalde Politimesteren; men ellers anser jeg det for lige betryggende, særlig da Politimesteren hos os er Dommer; men det ærede Medlem maa dog vide, at det er for Forsættelse, som strider mod Orden og Sædelighed, at man kan straffe de vedkommende; og jeg anser det for ganske nødvendigt at have Bestemmelser i den Retning. Det ærede Medlem vil vide, at nu har man adskillig haardere Bestemmelser og kan straffe adskillig stærkere